

Un număr vechi 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România . . . . . 40 lei
 6 luni . . . . . 20 „
 3 luni . . . . . 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—5
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

Vol. II, ediția II, Dreptul civil Alexandresco, de vânzare la *Curierul Judiciar*. Prețul 18 lei. Persoanele care s'au abonat îl vor primi cu 15 lei.

S U M A R

Mersul criminalității mari în România, de d-l profesor I. Tanoviceanu ;

JURISPRUDENȚĂ :

Inalta Curte de casație s. I : Ana N. Constantinescu ș. a. cu *Obștea locuitorilor moșiei Ghinești* ;
 Idem s. II : Marin Stan Gae, *regulament de competență*.
 Idem s. III : T. Sebeșeanu cu *Ministerul Instrucțiunii Publice*.
 Informațiuni.

Mersul criminalității mari în România

În studiul intitulat «România sub raportul moral», publicat în *Analele Academiei*, Seria II, T. XXIV (1902), am cercetat mersul criminalității în țara noastră, bazându-mă pe statistica judiciară a anilor 1867—1898. Concluziunea la care am ajuns în acest studiu a fost aceeași la care ajunseseam cu 11 ani mai înainte : anume, că criminalitatea noastră crește în mod îngrijitor.

Persoanele optimiste au făcut o îndoită critică acestui studiu. S'a spus mai întâiu că statistica noastră judiciară e defectoasă, și nu trebuie a pune nici un temel pe dânsa ; și al doilea s'a zis că noi am făcut o greșală ținând seamă în studiul nostru de întreaga criminalitate a țării, în loc de a ne preocupa numai de infracțiunile cele mai grave.

La prima obiecțiune răspunsul e ușor de făcut.

Ar trebui să se probeze inexactitatea statisticii noastre judiciare, iar nu numai să se afirme de aceia cărora nu le convin cifrele și rezultatele statistice. Presupunând că s'ar face această probă, cu multă bucurie voi modifica concluziunile mele,

dar, până atunci, îmi este cu neputință să scot din cifre alte concluziuni de cât acelea pe care ele le dau în mod firesc.

De inexactitatea statisticeii noastre judiciare, dacă va fi neexactă, nu pot fi vinovat eu, care tot-d'a-una am luptat pentru perfecționarea ei, ci aceia care au oropsit biourul statistic de pe lângă ministerul justiției în timp de mai bine de zece ani, iar mai târziu l'au desființat, probabil fiind-că cifrele statistice culese de el nu conveneau optimismului nostru oficial. Dacă se bănuia exactitatea statisticeii judiciare, era mai natural să se însărcineze persoane care să cerceteze lucrul, iar nu să se suprima biourul statisticeii și să ajungem la acest rezultat trist că, acum la finele anului 1907, abia avem de curând publicată statistica judiciară a anului 1899 !

Nu știm dacă mai există vre-un stat civilizat în Europa, în care statistica judiciară să se publice cu atâta întârziere ca la noi ; în ori-ce caz eu sunt tot atât de puțin vinovat de preținsele neexactități ale statisticeii noastre penale pe cât ași fi de suprimarea biourului statistic de pe lângă ministerul justiției, ori de întârzierea publicațiilor relative la statistica judiciară. N'am putut să mă servesc de cât de ceia-ce am avut la dispozițiune, și nimeni nu cred că ar fi putut face mai mult.

Însă a doua critică, referitoare la concluziunile pe care le-am tras din cifrele statisticeii judiciare, merită mai multă importanță, fiind-că dacă ea ar fi întemeiată, ași fi vinovat de o rea interpretare a cifrelor statistice.

Cred dar că este bine ca, revenind asupra importantei probleme a criminalității în România, să examinăm următoarele două puncte :

1) Când e vorba de criminalitatea unei țări, trebuie ca cercetările să se mărginească numai la infracțiunile cele mai mari, ori din contra trebuie să se țină seamă de toate genurile de infracțiuni ?

Aceasta e o problemă de criminologie generală,

2) Presupunând că în studiile criminologice trebuie a se ține seamă numai de crime or numai de crime și de delictе, putem oare noi să fim mulțumiți de mersul criminalității române?

Aceasta e o cestiune de criminologie specială țării noastre, și ca atare, prezentând mai mare importanță va face obiectul principal al prezentului studiu.

* * *

Reiați prima problemă, și mă întreb : când se studiază mersul criminalității unei țări, trebuie a se ține seamă numai de infracțiunile cele mai grave, ori trebuie a avea în vedere toate felurile de infracțiuni ?

Prima idee a fost susținută de d. Stelian Popescu¹⁾, și în urmă de d. Gr. I. Dianu, fostul director general al penitenciarelor²⁾. Primului am răspuns în aceeași revistă în care publicase articolul său critic, celui de al doilea îi răspund prin prezentul studiu.

Mai întâi regret că d. Dianu alunecă în cestiuni secundare, străine discuțiunii și pentru care nu este îndestul preparat. Ce rost avea discuțiunea pedepsei cu moarte, într'un mod atât de superficial, când ea nu era în discuțiune, și când nimeni nu a cerut să se reintroducă în România ? Crede d. Dianu, că această gravă problemă de criminologie, atât de mult discutată, se poate rezolva cu 4 sau 5 pagini scrise în fugă de un diletant în cestiunile penale ?

Și ce discuție ?

Ascultați vă rog cum începe d. Dianu, Capit. III intitulat : *Pedeapsa cu moarte*.

«Ideia introducerii pedepsei cu moarte în legile noastre, ori-care ar fi motivele ce s'ar invoca, nu mai poate face astăzi obiectul unei discuțiuni serioase».

În ultimele timpuri s'a susținut pedeapsa cu moarte de Bismarck, Gladstone, Herbert Spencer, Lombroso, Tarde și Garofalo ; ei bine, o idee susținută de aceste somități ale cugetării omenești, nu merită, după d. Dianu, onoarea unei discuțiuni serioase !

D. Dianu mai departe scrie :

«În Ispania, de exemplu, este pedeapsa cu moarte, și, cu toate acestea, criminalitatea în această țară este foarte mare, pe când în Angliera și în Germania e foarte mică».

«Ce denotă aceasta ? se întreabă d. Dianu. Răspundem imediat.

Nu denotă că pedeapsa cu moarte nu mai poate face azi obiectul unei discuțiuni serioase, dar că se pot face și asupra pedepsei cu moarte discuțiuni neserioase, și acum, și ori când se va discuta această mare problemă penală *in mod incidental* de persoane care nu sunt în de ajuns pregătite.

Să lăsăm dar la o parte această cestiune și să ne întrebăm din nou dacă este întemeiată părerea susținută de d. Dianu că studiul criminalității unei țări trebuie să se mărginească la marea criminalitate când e vorba de a se cerceta mersul criminalității ?

Această părere e absolut inadmisibilă.

Observ mai întâi că nimeni, în Europa, n'a susținut această părere. Toți penaliștii, toți statisticienii, și toate administrațiunile, când vorbesc de criminalitate înțeleg toate genurile de infracțiuni, crime, delictе și contravențiuni, iar nu numai infracțiunile cele mai grave numite crime.

Trebui-vă oare să probăm această afirmațiune ? Mi-e foarte ușor.

În Franța raportul anual ce se face capului Statului, asupra criminalității franceze de și e intitulat : «Rapport sur l'administration de la justice criminelle»³⁾, dar vorbește de toate genurile de infracțiuni, iar nu numai despre crime. În Belgia același lucru : sub titlul de «Statistique judiciaire» se cuprinde statistica tuturor infracțiunilor chiar și a beției⁴⁾, care d. Dianu va conveni că nu este o crimă. În Italia publicațiunea oficială, se ocupă de asemenea de toate genurile de infracțiuni⁵⁾.

Aceasta ca publicațiunii oficiale.

Dacă trecem la penaliști și sociologi vedem același lucru.

Oare Tarde în operele sale, și în special, în «Criminalité comparée», se ocupă numai de crime, sau vorbește, și chiar foarte mult și de delictе ?

Avem sub ochi o lucrare de mare valoare, asupra criminalității din întreaga Europă ; autorul, care face statistica penală comparată, nu se mărginește numai la crime, ci se referă la toate genurile de infracțiuni.

Putem dar afirma, fără temere de a fi contraziși, că nu există studiu asupra mersului criminalității unei țări, care să se fi restrâns numai la crime.

³⁾ La justice en France de 1826 — 1880, Paris, 1882. Imprimerie nationale, pag. V și. Comptes rendus généraux de l'administration de la justice criminelle pendant l'année 1900. Paris, Imprimerie nationale. 1902.

⁴⁾ Statistique judiciaire de la Belgique, Bruxelles, 1902, pag. 174.

⁵⁾ Movimento della delinquenza (in Italia) 1873 — 1883, Roma, 1886.

⁶⁾ Augusto Basco. La delinquenza in vari Stati di Europa. Roma 1903.

¹⁾ Revista de drept și sociologie, an. IV, vol. II, No. 6 și 7.

²⁾ Criminalitatea în România, București 1905 : publicată din nou, cu adaos «Inchisorile, represiunea crimelor și penalitățile». București 1907.

Și e chiar natural să fie așa, căci e știut de toată lumea chiar de studenții începători, că cel puțin distincțiunea între crime și delict, dacă nu și între delict și contravențiunii e ceva arbitrar, care nu are absolut nici un criteriu științific. Ast-fel fiind, cum s'ar putea restrânge studiul criminalității unei țări la statistica crimelor, când crimele n'au nici un caracter distinctiv care să le distingă de delict?

Că între gravitatea diferitelor infracțiuni este o mare diferență, lucrul e incontestabil. Negreșit că nimeni azi nu mai susține vechea teorie a filosofilor stoici, că toate infracțiunile sunt egale, fiind-că toate constituiesc o înfrângere a legii. Intre infracțiunile cele mai grave, cum este de exemplu crima de înaltă trădare și omorul, și între cele mai ușoare, cum ar fi de exemplu turburarea liniștei oamenilor făcând sgomot noaptea, or aruncarea de pietre și gunoae în împrejurimile altuia, diferența este fără îndoială foarte mare, și incontestabil că ar fi mai de dorit ca, în cas de înmulțire a criminalității unei țări, să se înmulțească mai bine aceste contravențiuni, de cât crimele de omor sau crimele de înaltă trădare.

Însă ori cât de mare ar fi diferența între aceste contravențiuni și crimele cele mai mari, este tot atât de puțin rațional a face abstracțiune de contravențiuni, atunci când e vorba de mersul criminalității unei țări, pe cât ar fi de a se face abstracțiune de infracțiunea primară atunci când se face statistica infracțiunii.

Nu trebuie să uităm că contravențiunile sunt adese-ori începutul marelui criminalității, adevărata școală primară a criminalității. Comerciantul care ține măsură false în prăvălie comite o contravențiune, apoi începe să comită delict, vânzând cu lipsă la cântar și sfârșește une-ori prin o bancrută frauduloasă, iar copiii care scot ochii paserilor și maltratează animalele, foarte adese-ori sfârșesc ucigând oameni. E o mare eroare a socoti contravențiunile ca fapte indiferente sub raportul criminalității, și cu atât mai mult ca o dovadă de progresul civilizațiunii unui popor ⁶⁾. Nu numai că trebuie a distinge între diferitele contravențiuni dar chiar cele care par mai inofensive, sunt tot fapte rele de care trebuie să se țină seamă când e vorba a studia mersul criminalității, și mai ales al moralității unui popor.

Prin urmare e greu a separa infracțiunile în două categorii, mari și mici. Linia despărțitoare între aceste categorii în zadar s'ar căuta în știință or în practică, ea nu există nicăieri, și de

aceia nu se pot basa studiile criminologice pe o distincțiune care în fapt e imposibil de făcut.

Iată motivul pentru care, voind să cercetez mersul criminalității în țara noastră între anii 1867—1898, de și am făcut împreună cu legiuitorul distincțiune între crime, delict și contravențiuni, când însă a fost vorba să compar criminalitatea anilor extremii 1867 și 1898, am ținut seamă de toate infracțiunile, cum au făcut și fac toți aceia care s'au ocupat de statistica penală a diferitelor țări europene.

Și trebuie să adăog că n'am făcut acest lucru din spirit preconcept, adică cu intențiunea de a proba temeinicia afirmațiunii mele, că criminalitatea română, crește mai mult de cât criminalitatea ori-cărei alte țări civilizate. În adevăr, se va vedea îndată, că, și fără fusiunea tuturilor infracțiunilor într'o singură cifră globală, tot la același rezultat ajungem. Din contră d. Dianu erea silit să mărginească studiul criminalității la statistica criminală, fiind-că dacă ar fi cercetat mersul întregii criminalități, nu ar fi putut susține că criminalitatea română a descrescut, ori cum ar fi sucit d-sa cifrele.

Și cu aceasta trecem la al doilea punct, anume: dacă vom examina numai mersul crimelor, sau chiar dacă vom considera dintre crime, numai pe cele mai mari, este oare adevărat că criminalitatea noastră evoluiază în mod normal și nu presintă nici un simptom îngrijitor?

Răspund de la început negativ, și prezentul studiu va avea de scop tocmai să probeze acest lucru.

* * *

Să fie oare adevărat că numărul crimelor, or cel puțin al crimelor mari a scăzut în țara noastră între anii 1869 și 1898?

Spre a susține acest lucru d. Dianu arată că în 1869, 569 de persoane au fost condamnate cu pedepse criminale, pe când în 1902, abia s'au condamnat 180 persoane cu pedepse criminale ⁷⁾. D-sa adăogă că, chiar dacă se va ține seamă și de condamnări cu pedepse corecționale, vom ajunge aproape la aceeași proporțiune.

Mai întâi trebuie să facem două rectificări de cifre.

D. Dianu ne spune că în 1902, au fost numai 180 persoane condamnate cu pedepse criminale; această cifră nu știm de unde o va fi luat d-sa, căci chiar actualmente abia e publicată statistica judiciară a anului 1899, iar noi ducându-ne la Ministerul justiției, după publicarea studiului d-lui Dianu, ni s'a afirmat de funcționarul competente

⁶⁾ Revista de drept și sociologie: an .IV, vol. II, No. 7, pag. 50.

⁷⁾ Gr. I. Dianu, op. cit., 20—21.

că datele pe anii 1899—1906, nu sunt încă extrase din tabelele statistice. După ultima și recenta publicare oficială a Statisticiei penale, numărul condamnaților cu pedepse criminale în 1899 a fost de 224; notez că această statistică s'a publicat în urma publicării studiilor d-lui Dianu.

Al doilea contestăm că dacă s'ar ține seamă și de condamnații cu pedepse corecționale de Curțile cu jurați am ajunge aproape la aceleași rezultate, după cum susține d. Dianu.

În adevăr, din statistica oficială a anului 1899, ultima publicată, și prin urmare singura cu care ne e permisă comparațiunea, rezultă că la Curțile cu jurați au fost condamnate 224 de persoane cu pedepse criminale și 352 cu pedepse corecționale, care comparate cu 569 și 647, respectivele cifre din 1869, dau o proporție simțitor diferită de scădere. Anume pedepsele criminale au scăzut mai bine de $2\frac{1}{2}$ ori (2.55), pe când cele corecționale nici chiar de 2 ori (1.80).

Prin urmare e inexactă afirmarea că, dacă ne-am referi, fie la pedepsele criminale, fie la cele corecționale scăderea e aproape aceeași.

Dar nu aci e marea greșală a d-lui Dianu, când afirmă că marea criminalitate a țării noastre este în scădere simțitoare de la 569 în 1869, la 180 în 1902, și când sub formă de concluziune zice: «Adevărul cifrelor nu-l poate nimeni ascunde, și cifrele ne spun care este acest adevăr: *criminalitatea* (sic!) *a descrescut, ci n'a crescut în țara noastră* acesta e un fapt cert, ce *de nimeni nu se poate tăgădui*»⁸⁾.

Cerem ertare d-lui Dianu. Acest fapt pretins cert, 'l tăgăduesc eu, și, în aceste discuțiuni, eu, chiar dacă n'aș fi considerat cineva, în orî-ce cas va bine-voi să recunoască și d-sa că nu pot fi considerat *un nimeni!*

Și-mi va fi ușor să probez că, chiar referindu-ne exclusiv la marea criminalitate, totuși este inexact că ea a descrescut în țara noastră.

În adevăr, acei care raționează ca d. Dianu, comparând numai cifrele extreme din 1869 și 1899 or 1902, ale condamnărilor cu pedepse criminale, or corecționale la Curțile cu jurați, fac o greșală nepermisă, căci uită diferențele legi de corecționalizare a crimelor care au intervenit de la 1869 până astăzi. Voi cita una singură, cea din 17 Februarie 1874, care a transformat 12 crime în delict.

Și, această lege nu e unică. Se știe că în anii 1893 și 1895, s'au corecționalizat alte serii de crime.

Nu trebuie uitat iarăși că crimele corecționali-

sate sunt: furturi calificate, falsuri, delapidări, mituirii, bancrută frauduloasă, atentate contra pudoarei, și alte fapte care dădeau un mare contingent în statistica crimelor din 1869.

Ast-fel fiind, cum voiți ca numărul condamnațiunilor criminale să crească, când numărul faptelor calificate crimă de lege, scad neconținut prin corecționalizarea lor de către legiuitor?

Dovadă că legea din 1874 a avut o mare înrăurire asupra cifrei anuale a crimelor, este faptul că pe când între anii 1869—1873 ea creștea neconținut, imediat după modificarea din 1874, această cifră a scăzut aproape la jumătate. Iată tabelul statistic al acușăților de crime între anii 1869—1874.

1869 —	1798
1870 —	1845
1871 —	1937
1872 —	2501
1873 —	2619
1874 —	1493

Prin urmare din 1869 până în 1873, numărul acușăților de crime a crescut neconținut pe fie-care an, iar după 1874, el a scăzut considerabil. Și aproape tot în aceeași proporțiune a scăzut și numărul condamnaților pentru crime, după ce se suise de la 1216 în 1869, la 1328 în 1873, el a scăzut la 701 în 1874, dintre care 309 pedepsiți cu pedepse criminale și 392 cu pedepse corecționale.

După legile corecționalizatoare din anii 1893 și 1895 s'a operat o nouă scădere, de și mai puțin simțitoare în numărul acușăților și condamnaților pentru crime.

Ast-fel fiind cum se poate vorbi de scăderea reală a crimelor? Dar numai falsurile în scrise publice, care altă dată constituiau crime, iar acum delict, se urcă la câte-va sute pe fie-care an. Dacă vom mai adăoga atentatele la puđoare, delapidările de peste 3000 lei, bancrutele frauduloase, și mai cu seamă furturile calificate odioasă crime iar astăzi delict, vom ajunge de sigur la o cifră cu mult superioară acușățiunilor de crime din anul 1869. Aceasta s'a recunoscut chiar de o persoană care a combătut de altminterlea cu multă vehemență părerea noastră că criminalitatea română crește într'un mod spăimântător.

Făcând comparațiunea între anii 1870—1874 pe de o parte și anii 1890 — 1894 pe de altă parte, relativ la *faptele care ereau considerate ca crime*, după ce spune că ele s'au înmulțit de la 4312 la 5617, dânsa conchide ast-fel: «Comparând cele două tabele de mai sus, se vede că

⁸⁾ Gr. Dianu, op. cit., p. 20.

criminalitatea a crescut pe toată linia, afară de tâlhării»⁹⁾.

Prin urmare, scăderea criminalității mari nu este de cât aparentă, și cei care compară numai cifrele brute, fără să țină seamă de legile corecționalisatoare intervenite de la 1874 până astăzi, fac un raționament greșit.

După cum ziceam și altă dată. «De am admite acest mod de a raționa, ar fi foarte ușor, nu să imputăm dar chiar să scăpăm de toate crimele; legiuitorul n'ar avea de cât să corecționalizeze toate crimele pedepsind chiar asasinatul cu 5 ani de închisoare corecțională, și atunci se va putea afirma că marea criminalitate a dispărut din România»¹⁰⁾.

Afară de corecționalizarea legislativă, mai este și corecționalizarea judecătorească.

Mă explic.

Procurorii și judecătorii de instrucțiune știind că jurații consideră pedepsele criminale prea grele și că în consecință, au adese-ori obiceiul să achite de și fapta este pe deplin dovedită, preferă să dea pe vinovați în judecata tribunalelor corecționale, la care de și pedeapsa este mai mică, însă este mai probabil că va fi pronunțată. Spre a ajunge la acest rezultat ei înlătură pe cât e cu putință circumstanțele agravante, și une-ori chiar intențiunea frauduloasă.

Acest fapt a fost relevat deja de mult timp de distinsul scriitor francez G. Tarde, care cu drept cuvânt a afirmat că descreșterea aparentă a mării criminalității se datorește în mare parte corecționalizării judecătorești, care de ordinar precede pe cea legislativă¹¹⁾.

Același lucru ni-l spune d. Theureu, în frumoasa sa operă asupra Casierelor Judiciare. Dânsul arată că micșorarea condamnărilor pentru crime provine din obiceiul ce s'a introdus în Franța după 1848, de către parchet, de a trimite înaintea tribunalelor corecționale, fapte legal calificate crime, însă care pierd calificarea lor din cauza etății, beției sau micului prejudiciu. Această practică a fost sancționată de legiuitorii în Belgia prin legea din 15 Mai 1838 și alte legi, în Italia prin Cod de Proc. penală din 26 Noembrie 1865, iar în Franța prin legea din 13 Mai 1863. O circulară a Ministrului de justiție francez din 12 Ianuarie 1871, considerând corecționalizarea judecătorească ca o măsură inspirată mai mult prin o adevărată indulgență către preveniți, de cât prin o nedreaptă neîncredere în jurați, o de-

clară contrarie legii. Insa nu mai departe de cât în 5 Aprilie același an, o altă circulară, tot a Ministrului justiției, declară circulara precedentă «ca neavenită și fără autoritate». De atunci corecționalizarea judiciară a intrat în moravurile magistraturei franceze¹²⁾.

În fine d. G. Vidal, unul din cei mai eminenți penaliști contemporani ai Franței, vorbind de practica corecționalizării scrie :

«Această practică trecută în moravuri, are de efect să dea, în statisticele criminale, o aparență de micșorare adese-ori considerabilă numărului crimelor și de adăogarea numărului delictelor care e departe de a fi reală, și care tinde a face să treacă la tribunalele corecționale cea mai mare parte a afacerilor destinate de lege juriului». În notă d. Vidal arată ca exemplu, că furturile calificate judecate de Curțile cu jurați au scăzut de la 3246 în quinqueniul 1836—1840, la 716 în quinqueniul 1896—1900, pe când furturile simple judecate de tribunalele corecționale, s'au suit în același timp de la 16915 la 33202¹³⁾.

Acesta e adevărul și explicarea scăderii criminalității mari în țara noastră ca și în cele-l'alte țări. În realitate departe că această criminalitate să fi scăzut, ea a crescut într'o proporțiune, de sigur nu așa însemnată ca delictele și contravențiunile, dar totuși într'o proporție care trebuie să ne îngrijească.

Vom căuta să probăm până la evidență această afirmare a noastră.

(Va urma)

I. Tanviceanu

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 17. Septembrie 1907

Președenția D-lui R. N. OPREANU, Consilier

Ana N. Constantinescu ș. a. cu Obștea locuitorilor moșiei Ghinești

Transcripțiune. — Act prin care se constituie ca dotă un imobil.

Crearea unui drept de uzufruct al soțului asupra imobilului dotal. — Necesitatea transcrierii aceluși act și sub imperiul vechiului cod de procedură civilă. — (Art. 722, al. 3 din vechea procedură civilă).

Prin art. 722 al. 3 din vechiul cod de procedură, erau supuse transcripțiunii la tribunalul situațiunii imobilului, ca și sub actualul cod, pe lângă alte acte, și acelea prin cari se constituie un drept de uzufruct.

Ast-fel, prin constituirea ca dotă a unui imobil, creindu-se un drept de uzufruct al soțului asupra imobilului dotal, un asemenea act trebuia

⁹⁾ Revista de drept și sociologie, an. IV, vol. II, No. 7, pag. 39.

¹⁰⁾ Revista de drept și sociologie, an. IV, Vol. II, No. 10 și 12, pag. 268.

¹¹⁾ G. Tarde. Criminalité comparée. Paris, 1886, p. 65.

¹²⁾ L. Theureu. Les Casiers judiciaires, Paris, 1892, pag. 72 - 73.

¹³⁾ G. Vidal. Cours de droit criminel 3-ème éd. Paris 1906, No. 73, p. 101, 102 și nota 1.

transcris și sub vechia procedură, pentru ca să poată fi opozabil terților.

Decizia No. 283/907.—Respins recursul făcut de Ana N. Constantinescu ș. a. contra deciziunii Curții de apel București, S. I, No. 236/905, dată în proces cu Obștea locuitorilor moșiei Ghinești.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Gr. Urlățeanu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat D. Atanasiu în combateri.

Asupra motivului I-iu de casare:

«Violarea art. 1242 C. civ. și rea interpretare a art. 712 și 722 din vechea lege de procedură civilă Am ridicat în fața Curții incidentul că acțiunea fusese rău îndreptată contra soției pentru revendicarea unui imobil dotal, Curtea respinge incidentul sub motiv că actul dotal prin care însuși soția viitoare, își constituie moșia ca dotă, nu fusese transcris în registru de descripțiune al tribunalului județului unde se afla imobilul, de și actul fusese făcut anterior anului 1900 adică sub imperiul vechei legi de procedură civilă, care nu cerea transcrierea actelor dotale atunci când ele nu conțineau mutațiunii de proprietate. Hotărând ast-fel Curtea comite un exces de putere și violează art. 1242 C. civ.»

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată că instanțele de fond, confirmând planul și hotărnicia făcută de inginerul Nicolae Bruneanu asupra terenurilor date locuitorilor împroprietăriți pe moșia Broștenii-Ghimești, despre vecinătate cu proprietatea d-lor Eugenia V. Arion și Elena Hristopol, reprezentăți prin moștenitorii lor Ion V. Arion și Ana Constantinescu, au admis în același timp și acțiunea în revendicare intentată de obștea numiților locuitori și au condamnat pe numiții Ion V. Arion și Ana Constantinescu să lase în proprietatea și posesiunea locuitorilor, pământul arătat în dispozitivul sentinței tribunalului confirmată prin deciziunea atacată cu recurs;

Considerând că, Curtea de fond constată prin deciziunea atacată că actul dotal al recurente Ana N. Constantinescu, n'a fost transcris în registru de descriere al tribunalului situațiunii imobilului;

Considerând că prin art. 722, al. 3 din vechiul cod de procedură, erau supuse descripțiunii la tribunalul situațiunii imobilului, ca și sub actualul cod, pe lângă alte acte și acelea prin care se constituie un drept de uzufruct;

Considerând că prin constituirea ca dotă a unui imobil, creindu-se un drept de uzufruct al soțului asupra imobilului dotal, un asemenea act trebuia transcris și sub vechea procedură pentru ca să poată fi opozabil terților, în specie, obștei locuitorilor de pe moșia Ghinești, cari neștiind despre existența dotalității, și-au îndreptat bine acțiunea în revendicare în contra proprietății vecine Ana N. Constantinescu, citând pe soțul său numai pentru autorizare;

Considerând că, ast-fel fiind, nu poate fi vorba de violarea textelor de lege citate în sus arătatul mijloc de casare, și nici de exces de putere din partea Curții de fond, și prin urmare acest motiv se găsește neîntemeiat;

Asupra motivului al II-lea:

«Violarea art. 19 din regulamentul hotărnicilor din 28 Februarie 1868. Zisul regulament cere ca în cas de revendicare de pământ încălcat din moșie să se facă prin deosebită petițiune acțiunea în revendicarea terenului pretins încălcat, Curtea consideră petițiunea de depunerea hotărniciei ca suficientă și pentru acțiunea în revendicare de oare ce în această petițiune se face cerere și despre terenul încălcat. Această interpretare violează menționatul text».

Considerând că Curtea de fond constată că cu ocaziunea formării hotărniciei în cestiune, s'a făcut și ce-

reea de revendicare, plătindu-se taxa legiuită de 25 lei și comunicându-i-se recurente Ana N. Constantinescu, copie după cererea de revendicare;

Considerând că, ast-fel fiind, nu poate fi vorba nici de violarea art. 19 din regulamentul hotărnicilor, ale cărei dispozițiuni au fost satisfăcute de oare-ce s'a formulat în scris cererea de revendicare, s'a comunicat părătei și s'a plătit taxa legală;

Că, prin urmare, recursul este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 2 Octombrie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Marin Stan Gae, regulament de competență

Regulament de competență. — Faptul unui funcționar de a lovi, fiind în exercițiul funcțiunii. — Dacă acest fapt intră în prevederile art. 148 sau 238 c. penal, combinat cu art. 165 c. penal. — (Art. 148, 238 și 165 c. penal).

Faptul unui funcționar de a lovi când este în exercițiul funcțiunii, cade sub prevederile art. 238 sau 239 c. penal, după împrejurări, combinat cu art. 165, când este vorba de un funcționar în acărui priveghere sau înfrânare era pus delictul ce i se impută.

Decizia No. 2085/907. — Regularea competenței instanței în cauza lui Marin Stan Gae, între Trib. Dolj S. II și judecătoria ocolului Bailești.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror P. Sadoveanu în concluziuni;

Deliberând,

Având în vedere că făcându-se plângere directă la Trib. Dolj S. II contra lui Marin Stan Gae, primarul comunei Goicea-Mare pentru faptul de lovire, acest tribunal, prin sentința No. 682/907 și-a declinat competența pe motiv că faptul cade sub prevederile art. 238 c. penal și deci este de competența judecătoriei de pace;

Că judecătorul ocolului Bailești, la rândul său, prin Cartea de judecată No. 1030/907, și-a declinat competența, argumentând că faptul constituie un abuz de putere, de oare-ce primarul când a lovit se găsea în exercițiul funcțiunii sale, executând un ordin;

Că ambele hotărâri rămânând definitive și cursul justiției fiind ast-fel întrerupt, această Inaltă Curte este chemată a pronunța un regulament de competență;

Având în vedere că faptul unui primar de a lovi când se găsește în exercițiul funcțiunii sale nu constituie delictul de abuz de putere prevăzut de art. 147 c. penal, care presupune exercițiul abuziv al unei atribuțiuni ce-i dă calitatea sa de funcționar;

Că, dacă art. 148 prevede și pedepsește maltrătarile săvârșite prin ofense orale de un funcționar în exercițiul său cu ocaziunea funcțiunii sale, nu se poate întinde aplicarea acestui text și la cazul maltrătarilor corporale sau fizice, pentru că dispozițiunile art. 148 trebuiesc a fi interpretate în mod restrictiv, și aplicate numai la ofensele orale;

Că aceasta este cu atât mai adevărat cu cât dispoziția aceasta este luată din articolul corespunzător a codului penal prusac, după care tocmai maltrătarile fizice sau corporale comise de un funcționar în exercițiul funcției se pedepsesc, considerându-se oare-cum asemenea ca un abuz de putere, însă legiuitorul nostru a modificat dispoziția codului prusac, pedepsind numai ofensele orale săvârșite de un funcționar în exercițiul funcțiunii;

Că, așa dar, faptul unui funcționar de a lovi, când este în exercițiul funcțiunii, cade sub prevederile art. 238 sau 239, după împrejurări, combinat cu 165, când este vorba de un funcționar în a cărui privighere sau înfrânare era pus delictul ce i se impută ;

Considerând că în specie faptul atribuit inculpatului fiind delictul de lovire simplă prevăzut de art. 238 c. penal, acest fapt intră în competența judecătorească de pace, pentru că art. 165 c. penal prevede numai o circumstanță agravantă a delictului prevăzut de art. 238, fără să schimbe natura faptului ;

Pentru aceste motive, Curtea, regulind competența, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 13 Septembrie 1907

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Th. Sebeșeanu cu Ministerul instrucțiunii publice

Contencios administrativ.—Funcționar inamovibil.—Cazurile în cari, numai, un asemenea funcționar poate face recurs în casație pe temeiul legii din 1905.—(Art. 4 lit. i și 34 al. 7 din legea Curții de casație din 1905).

Învățător.—Excluderea lui din învățământ.—Condițiunile ce au a se îndeplini în acest scop de către ministerul cultelor.

Dacă un învățător odată exclus în mod legal din învățământ, mai putea fi reintregat.—(Art. 77 din legea învățământului primar).

1) Un funcționar inamovibil poate face recurs în casație, pe temeiul legii din 1905, numai atunci când fiind numit în mod legal în funcțiune, a fost în urmă înlocuit, mutat sau pus în retragere în contra legii și cu violarea unui drept al său câștigat.

2) Pentru ca ministrul să poată exclude din corpul didactic pe un învățător definitiv se cere atât un aviz al inspectorului cât și un raport din partea profesorilor însărcinați cu cursurile de repetiție, făcute conform cu cerințele art. 77 din legea învățământului primar, fără ca pe lângă acestea să fie nevoie și de avizul revizorului școlar.

3) Un învățător, fiind exclus odată pentru totdeauna din învățământ în conformitate cu legea, reintegrările sale posterioare în același post, sunt nule și de nul efect și, ca atari, nu pot constitui un drept câștigat pentru învățătorul destituit din nou de Ministru, căci prin această destituire, Ministrul nu a făcut de cât să restabilească starea legală a aceluși învățător.

Decisia No. 203/907.—Respins, ca nefondat, recursul făcut de Th. Sebeșeanu în contra deciziei No. 36335 din 27 Iunie 1907, a Ministerului Instrucțiunii publice.

Curtea,

Ascultând pe d-l I. Stoian, avocatul recurrentului, în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-nii I. G. Saita și C. Stoicescu, avocații Ministerului, în combateri.

Deliberând,

Asupra recursului făcut de fostul învățător Theodor Sebeșeanu, contra deciziei Ministerului cultelor și instrucțiunii publice, cu No. 36995 din 22 Iunie 1907, prin care este eliminat definitiv din corpul didactic :

Considerând, în drept, că, după dispozițiunile art. 4, lit. i, combinat cu art. 34, alin. VII din noua lege organică a Curții de casație din 1905, un funcționar inamovibil numai atunci poate face recurs la această secțiune când, fiind numit în mod legal, a fost în urmă înlocuit, mutat sau pus în retragere în contra legii și cu violarea unui drept al său câștigat ;

Având în vedere, în fapt, că din actele prezentate în instanță rezultă :

Că recurrentul, intrând ca învățător în anul 1885, a fost numit provizoriu în 1889, iar definitiv în 1894 ; că, în 1897, inspectorul general, prin raportul No. 320 din 29 Mai, comunică Ministerului că inspectorii de circumscripțiuni au găsit că mai mulți institutori și învățători, arătați într'un tablou, între cari figurează și recurrentul ca învățător la comuna Resvadu-de-jos din județul Dâmbovița, au pierdut cunoștințele necesare exercitărei profesiunii lor și că trebuie să fie trimiși la școala normală din Câmpu-lung spre a-și împropăta cunoștințele, conform art. 77 din legea asupra învățământului primar ;

Că, în urma acestui raport, Ministerul trimete la 19 Iunie 1897 pe recurrent, împreună cu alții, la școala normală de mai sus, unde înființează cursuri de repetiție pentru perfecționare, cu începere de la 25 Iulie, însărcinând cu predarea lor pe profesorii P. Dulfu, din București, și S. Popescu din R.-Sărat ;

Că, la 26 August 1879, cei doi profesori, cari făcuseră cursuri de repetiție, raportează Ministerului că, în special, recurrentul, pe lângă că în școală a avut o purtare nedemnă de misiunea sa, nu și-a putut însuși nici cunoștințele necesare, și merită a fi exclus din învățământ ca incapabil de a putea conduce instrucțiunea tinerelor generațiuni ;

Că, după acest raport, Ministerul eliminează pe recurrent din învățământ pe ziua de 1 Septembrie 1897, pentru incapacitate și purtare rea ;

Că, în 1899, recurrentul este din nou reprimat ca suplinitor, iar în 1900 definitiv la comuna Urumbeș, cătunul Făgărașul-Noș din Constanța, în urma unui avis al comitetului permanent ;

Că, după aceasta, revisorul școlar al județului Constanța, făcând un raport că recurrentul n'are purtări bune, Ministerul, prin încheierea din 12 Iulie 1901, îl exclude din nou din învățământ pe motiv că a fost odată eliminat în 1897 ca incapabil ;

Că, în urmă, la 1905, după cererea sa și pe baza unui avis al inspectorului general, recurrentul este din nou primit în corpul didactic și numit învățător definitiv la comuna Frasinu (Dâmbovița) pe ziua de 1 Mai, dar, în același timp, Ministerul îl trimite înaintea comisiunii disciplinare spre a-l judeca de invinuirile ce i se aduseseră în 1901 când fusese eliminat ;

Că, comisiunea judecătorească, prin hotărârea din 24 Aprilie 1906, îl condamnă la pedeapsa transferării în alt județ numai pentru unul din faptele imputate ;

Că, în fine, pe când se găsea învățător la comuna Cara-Horman, cătunul Pelatha (Constanța), Ministerul, prin deciziunea supusă recursului, îl elimină definitiv din corpul didactic pe ziua de 26 Iunie 1907 ;

Având în vedere că, din considerantele deciziunii atacate, se vede că Ministerul a exclus din învățământ pe recurrent pe motiv că el a fost odată eliminat în 1897 pentru cauză de incapacitate și că numai putea fi reprimat, mai cu seamă că este și imoral, cea ce îl face periculos pentru școală ;

Având în vedere că recurrentul opune și se apără că rău a fost eliminat de Minister în 1897, de oare-ce n'a fost ascultat în apărare, nici nu s'a cerut avizul conform al comitetului permanent, cum prescrie art. 161 din regulamentul pentru aplicarea legii învățământului primar ; că, afară de aceasta, nici n'a fost trimis regulat la școala normală din Câmpu-lung, fiind-că avizul a fost dat de inspector, iar nu de revizorul școlar, iar propunerea de eliminare trebuia făcută de profesorii ti-

tulari ai Școlii Normale, iar nu de cei doi profesori străini delegați de Minister; că, în orice caz, a fost în urmă reintegrat în învățământ în 1900 și 1905, iar pentru faptele imputate a fost pedepsit cu transferarea; că, prin urmare, Ministerul găsimdu-l învățător definitiv, nu mai putea, în 1907, să-l elimineze cu de la sine putere, fără o hotărâre a comisiei disciplinare sau avizul comitetului permanent;

Considerând, însă, că motivul principal pentru care recurentul fusese exclus din învățământ în 1897, a fost că perzând cunoștințele necesare exercitării profesiei și fiind trimis la cursurile de repetiție, spre a-și îmbunătăți cunoștințele, a fost incapabil de a și le putea însuși;

Considerând că recurentul fiind în 1897 învățător cu titlu definitiv, urma, în cazul său, să i se aplice dispozițiile speciale din art. 77 din legea învățământului primar, iar nu cum se pretinde, dispozițiile art. 58 din lege și art. 161 din regulament, care se aplică numai la învățătorii incapabili sau imorali cu titlu provizor;

Considerând că, pentru ca Ministrul să poată esciude din corpul didactic pe un învățător definitiv în cazul prevăzut de art. 77 citat, acest art. nu cere îndeplinirea altor formalități de cât a următoarelor: 1) Un aviz al inspectorului, prin care să se comunice Ministerului că învățătorul a pierdut cunoștințele necesare și merită a fi trimis la Școala Normală spre a urma cursurile de repetiție; 2) Un raport din partea profesorilor însărcinați cu cursurile de repetiție, prin care să se propună eliminarea învățătorului din corp, fiindcă n'a reușit a se pune în curent cu cunoștințele necesare, formalitățile care sunt îndeplinite în speță;

Considerând că art. 77 nu cere avizul revizorului școlar, cum pretinde recurentul;

Că, el nu cere nici ascultarea învățătorului în apărare, nici avizul conform al comitetului permanent, cum acestea sunt cerute în cazul art. 58 din lege și art. 161 din regulament, relative la învățătorii provizorii; că, ceva mai mult, art. 40 din legea organ. Ministerului de instrucție din 1892 nu cere avizul comitetului permanent în mod obligator de cât în alte cazuri anume determinate, iar asupra altor cestiuni, Ministerul este liber să ia avizul acestui comitet sau nu după cum va crede de cuviință;

Că, din dispozițiile art. 76 și 174 din regulament rezultă că învățătorii care și-au pierdut cunoștințele necesare sunt trimiși la Școala Normală spre a asculta cursurile de repetiție care se țin odată pe an în timpul verii și de către profesori însărcinați de Minister; că aceste articole nu prevăd că acei profesori trebuie să fie chiar titularii Școlii Normale, cum se pretinde de recurent; că, prin urmare, ei pot fi chiar de la alte școli, destul numai ca să fie însărcinați de ministru cu predarea cursurilor de repetiție și tot ei să își fi dat avizul asupra capacității învățătorului, ceea ce i s'a și făcut în speță;

Considerând că, așa fiind, eliminarea recurentului din corpul didactic pronunțată de ministru în 1897, a fost perfect legală, întru cât au fost îndeplinite toate formalitățile cerute pentru asemenea cazuri de art. 77 din legea asupra învățământului primar;

Că este adevărat că Ministerul în încheierea sa de eliminare din 1897 invoacă ca motiv nu numai incapacitatea recurentului, ci și purtarea lui cea rea, pentru care purtare nu se vede că ar fi fost atunci trimis înaintea comisiei disciplinare; însă, acest al doilea motiv, care de alt-fel, pentru a se pronunța eliminarea, era inutil în cauză, nu poate întru nimic vicia hotărârea de eliminare a recurentului, de oare-ce ea se menține legalmente pe motivul principal bazat pe dispozițiile art. 77 din lege;

Considerând că excluderea din învățământ în virtutea art. 77, este definitivă și irevocabilă; că acest lucru rezultă evident atât din caracterul permanent al cauzei care a provocat-o cât și din art. 75 al aceleiași

legi, care prevede că numai membrii corpului didactic primar cari s'au retras de bună voie din învățământ pot reintra în timp de 2 ani cu titlurile și drepturile lor anterioare, ceea-ce nu este cazul cu recurentul;

Că, prin urmare, recurentul fiind încă din 1897 exclus odată pentru tot-d'a-una din învățământ în conformitate cu legea, reintegrările sale în 1900 și 1905, sunt contrarii legii, și ca atare nule și de nul efect, în cât nu i-au putut crea nici un drept care i-ar fi fost violat prin deciziunea atacată cu recurs;

Considerând că, prin această deciziune, Ministerul excluzându-l și de astă-dată din corpul didactic, n'a făcut în realitate, cum rezultă și din considerante, de cât să restabilească starea legală a recurentului în urma deciziunii de eliminare din 1897 pronunțată în baza art. 77; că, pentru aceasta, nefiind obligat de a lua avizul comitetului permanent, sau de a face să intervie o judecată disciplinară, cum se pretinde, ministrul n'a comis nici un exces de putere, nici n'a violat vre-o dispozițiune a legii sau regulamentului;

Că, recursul fiind astfel nefondat, urmează a fi respins; Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

DREPTUL CIVIL ALEXANDRESCO, EDITIA II-a

Anunțăm că atât **vol. I** care a apărut în editura Curierului Judiciar, cât și **vol. II** care a apărut de curând, se găsesc în depozit de vânzare la Ziarul «Curierul Judiciar» București, Calea Rahovei 5, lângă Palatul Justiției pe **prețul lor de 18 lei** volumul.

Persoanele cari s'au înscris ca abonați sunt rugate a cere **atât vol. I cât și vol. II** numai de la editorul **Codreanu**, proprietarul Ziarului **Curierul Judiciar**, singurul în drept a le servi pe **prețul de 15 lei** volumul.

Tot la Curierul Judiciar se găsesc de vânzare și celelalte volume V, VI, VII, VIII și cel scris în limba franceză și se servesc la cerere contra valoare sau ramburs: broșate sau legate în pânză sau piele. Volumul în pânză costă lei 20, iar cu piele la cotor lei 21. *Curierul Judiciar* servește la cerere ori-ce alte cărți de Drept române sau străine. Porto postal în sarcina cumpărătorului.

S'a pus sub presă vol. III ediția 2-a.

A apărut interesanta lucrare:

Administrația Societăților anonime, de d-l Gr. L. Trancu, avocat, Galați (vol. 176 pag.) **Prețul 2 lei.**

A apărut la Tip. «Dacia» (Iliescu, Grosu & Co din Iași): **Tendențele noi în Drept** (Studii de Drept civil și penal) de **Vespasian Erbiceanu**, judecător de Instrucție la Trib. Iași. Această lucrare foarte meritorie, de peste 500 pagini, este în curent cu doctrina și jurisprudența cea mai nouă.— De vânzare la **Curierul Judiciar**, București. **Prețul lei 8.**

Rugăm stărnitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului **Curierul Judiciar**, București, sau să plătească la prezentare numai în mîna încasatorilor: **I. Riveanu**, pentru provincie, și **I. St. Tudoroiu**, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă investite cu ștampila, **Curierul Judiciar.**